

Ο Προκόπης Παυλόπουλος για τη Διάσκεψη για τη ΝΑ Μεσόγειο

/ [Επικαιρότητα](#)

Ποιους κινδύνους εγκυμονεί για την Ελλάδα η σύσταση του πενταμερούς Forum: Τα αντίδοτα για την υπεράσπιση των Εθνικών μας Θέσεων απέναντι στην δεδομένη τουρκική αδιαλλαξία. Τα κρίσιμα συμπεράσματα που προκύπτουν από μια συζήτηση με τον πρώην Πρόεδρο της Δημοκρατίας και Ακαδημαϊκό. Με ποιο τρόπο τυχόν ναυάγιο μπορεί να χρεωθεί αποκλειστικά στην Άγκυρα.

- Συζήτηση με τον δημοσιογράφο κ. Βασίλη Σκουρή για τον ιστότοπο **Dnews**

Ο υπογράφων είχε μια εφ' όλης της ύλης συζήτηση με τον πρώην Πρόεδρο της Δημοκρατίας και Ακαδημαϊκό Προκόπη Παυλόπουλο.

Μεταφέρουμε δε, όπως ακριβώς συγκρατήσαμε, τις θέσεις του για το μείζον θέμα

των ημερών, τη Διάσκεψη για τη ΝΑ Μεσόγειο που ανακοίνωσε ο πρωθυπουργός την περασμένη εβδομάδα.

Τι πιστεύει ο Προκόπης Παυλόπουλος;

1. Το προτεινόμενο -από Ελλάδα και Τουρκία, αλλά οπωσδήποτε υπό διαφορετικές στοχεύσεις και εκδοχές- πενταμερές Forum Ελλάδας, Κύπρου, Τουρκίας, Αιγύπτου και Λιβύης μπορεί, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα, να λειτουργήσει και να παραγάγει αποτελέσματα μόνον υπό την προϋπόθεση ότι δεν θίγεται η βασική Ελληνική θέση, σύμφωνα με την οποία μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας υφίσταται μία, και μόνη, διαφορά:

α) Εκείνη της οριοθέτησης της Νησιωτικής Υφαλοκρηπίδας και της αντίστοιχης Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ) σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας του ΟΗΕ (Σύμβαση του Montego Bay του 1982), η οποία μπορεί να επιλυθεί μόνο με προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης στην βάση σχετικού συνυποσχετικού. Όπως και υπό την προϋπόθεση ότι δεν θίγεται και η έτερη βασική Ελληνική και Κυπριακή θέση, σύμφωνα με την οποία στο πενταμερές Forum θα μετέχει μόνον η Κυπριακή Δημοκρατία, και κατ' ουδένα τρόπο το, ούτως ή άλλως νομικώς ανυπόστατο, ψευδοκράτος των δήθεν τουρκοκυπρίων.

β) Οιαδήποτε υποχώρηση εν προκειμένω είναι αδιανόητη από πλευράς Ελλάδας, πολλώ μάλλον όταν οι πάγιες θέσεις της είναι απολύτως σύμφωνες με τα δεδομένα της Διεθνούς Νομιμότητας, ενώ οι θέσεις της Τουρκίας συνιστούν την επιτομή της ωμής παραβίασης της Νομιμότητας αυτής. Γι' αυτό και η πιο πιθανή- και η μόνη ορθή για την Κυβέρνηση ως στοιχειωδώς αποδεκτή- εκδοχή είναι η Ελλάδα να δέχεται, κατ' αρχήν, την προοπτική σύστασης του πενταμερούς αυτού Forum όχι για να προβεί σε οιασδήποτε μορφής υποχώρηση ή υπαναχώρηση από τις πάγιες θέσεις μας, αλλά για να φανεί στο μέλλον ξεκάθαρα η προκλητική αδιαλλαξία της Τουρκίας η οποία είναι κάτι παραπάνω από αναμενόμενη. Και έτσι να έχει εκείνη την πλήρη ευθύνη του υπό τις συνθήκες αυτές ορατού «ναυαγίου» του όλου εγχειρήματος, και όχι η Ελλάδα.

γ) Πραγματικά, μία τέτοια στάση της Τουρκίας είναι σχεδόν προδιαγεγραμμένη, αφού η Τουρκία δεν αποδέχεται επισήμως το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας του ΟΗΕ παρά μόνον, και μάλιστα μεταξύ άλλων, υπό την προϋπόθεση της, κατά την καθ' οιονδήποτε τρόπο εφαρμογή του, δυνατότητας επίκλησης εκ μέρους της της ρήτρας ευθυδικίας (ρήτρα «*ex bono et aequo*»), και δη στο πλαίσιο διαιτητικής διαδικασίας. Σημειωτέον όμως ότι η θέση αυτή της Τουρκίας είναι νομικώς διάτρητη, αφού και αυτή δεσμεύεται από το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας του ΟΗΕ, καθ' ό μέτρο τούτο παράγει πλέον εθιμικό δίκαιο -ορθότερα δεγενικώς

παραδεδεγμένους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου- ισχυρό *erga omnes*, ήτοι έναντι πάντων.

2. Η ως άνω θέση της Τουρκίας περί εφαρμογής του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ μόνο με δυνατότητα προσφυγής σε διαιτησία, και μάλιστα με ρήτρα ευθυδικίας, είναι αδιανόητη και ως εκ τούτου *apriori* απορριπτέα για την Ελλάδα.

α) Και τούτο, διότι η ρήτρα ευθυδικίας στο πλαίσιο διαιτητικής διαδικασίας σημαίνει όχι πλήρη και αδιάσπικτη εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου εν γένει, κατά το γράμμα και το πνεύμα των διατάξεών του και υπό τις εγγυήσεις της άσκησης της πλήρους δικαιοδοσίας του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης. Αλλά στην πραγματικότητα ένα είδος έμμεσου παραγκωνισμού του, δια της κατά περίπτωση αναγνώρισης μιας μορφής διαιτητικής δικαιοδοσίας σε ένα Διεθνές Δικαστήριο, προκειμένου αυτό να κρίνει ελεύθερα την εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου -άρα και του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ- με τον τρόπο που επ' αυτού συμφωνούν τα προσφεύγοντα στο ως άνω Δικαστήριο Κράτη, πάντοτε υπό το πρίσμα της ρήτρας ευθυδικίας.

β) Αυτή η στάση της Τουρκίας είναι, δυστυχώς, πάγια και έχει καταστεί και προσφάτως σαφής ιδίως ενόψει της προοπτικής οριοθέτησης της Νησιωτικής Υφαλοκρηπίδας και της αντίστοιχης ΑΟΖ του Καστελορίζου. Στην ουσία δε της Υφαλοκρηπίδας και της αντίστοιχης ΑΟΖ όλων των Ελληνικών Νησιών στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Έτσι η Τουρκία επιδιώκει, περαιτέρω, και τον «*διαμοιρασμό*»-επέκεινα δε και την συνεκμετάλλευση ουσιαστικώς- του Αιγαίου μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας κατά μήκος του 25^{ου} μεσημβρινού, κατά προφανή παράβαση του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ.

γ) Επιπροσθέτως, είναι σχεδόν βέβαιο ότι, στην πορεία, η Τουρκία θα εγείρει και ζήτημα ισότιμης συμμετοχής στο ως άνω Forum του κατά τα προεκτεθέντα ψευδοκράτους των δήθεν τουρκοκυπρίων.

3. Όπως είναι προφανές, και όπως ήδη τονίσθηκε, η Ελλάδα οφείλει να απορρίπτει, καθ' όλα και στο ακέραιο, τόσο την «λύση» της εφαρμογής του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ δια της επίκλησης της ρήτρας ευθυδικίας στο πλαίσιο μιας μορφής διαιτησίας. Όσο και την προοπτική της καθ' οιονδήποτε τρόπο άμεσης ή έμμεσης συμμετοχής στο Forum αυτό του ψευδοκράτους των δήθεν τουρκοκυπρίων.

α) Κατ' ακρίβεια, και όπως ήδη επισημάνθηκε, η Ελλάδα έχει ως πάγια Εθνική γραμμή -από το 1975 έως σήμερα, και χωρίς καμία παρέκκλιση- την οριοθέτηση

της Νησιωτικής Υφαλοκρηπίδας και αντίστοιχης ΑΟΖ μέσω της πλήρους εφαρμογής του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ και μόνο μέσω προσφυγής, ύστερα από σύναψη σχετικού συνυποσχετικού, στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Κατ' ουδένα δε τρόπο μέσω προσφυγής σε οποιοδήποτε άλλο δικαστικό forum με βάση την διαδικασία της διαιτησίας και την δυνατότητα επίκλησης στο forum αυτό της ρήτρας ευθυδικίας.

β) Περαιτέρω, στην ρήτρα ευθυδικίας η Ελλάδα οφείλει να αντιτάσσει την, σύμφωνα με την πλήρη εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ, εφαρμογή της «*αρχής της ίσης απόστασης*» («*equidistance principle*»). Δηλαδή την αρχή, κατά την οποία όπου η απόσταση για την πλήρη εφαρμογή του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ ως προς την Νησιωτική Υφαλοκρηπίδα και την αντίστοιχη ΑΟΖ δεν είναι επαρκής, τότε η μεταξύ των «*αντικείμενων Κρατών*» - όπως είναι η περίπτωση Ελλάδας και Τουρκίας στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο- οριοθέτηση της Νησιωτικής Υφαλοκρηπίδας και της αντίστοιχης ΑΟΖ βασίζεται, κατ' αρχήν και υπό τις ενδεχομένως πρόσθετες νόμιμες εγγυητικές προϋποθέσεις, στην χάραξη «*μέσης γραμμής*» κατά μήκος των εκατέρωθεν ακτών και με δείκτες αναφοράς τα πλησιέστερα σημεία επί των γραμμών βάσης.

γ) Τέλος, και επίσης αυτονοήτως, η Ελλάδα δεν αναγνωρίζει, καθ' οιονδήποτε τρόπο, ούτε καν την δικαιοδοσία του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης για ζητήματα *stricto sensu* Κυριαρχίας, όπως είναι ιδίως το ζήτημα της επέκτασης της Αιγιαλίτιδας Ζώνης στα 12 ν.μ. Τα ζητήματα αυτά η Ελλάδα τα επιλύει μονομερώς, δια της άσκησης επίσης μονομερώς του εν προκειμένω αναφαίρετου, οιονεί «*φυσικού*», δικαιώματός της, όπως άλλωστε της το αναγνωρίζει αυτό τούτο το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας του ΟΗΕ. Πράγμα που σημαίνει, μεταξύ άλλων, π.χ. και ότι η Ελλάδα νομιμοποιείται, όποτε το κρίνει σκόπιμο, να επεκτείνει μονομερώς στα 12 ν.μ. την Αιγιαλίτιδα Ζώνη της σε κάθε μέρος της παραθαλάσσιας Επικράτειάς της, φυσικά υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις των σχετικών διατάξεων του Διεθνούς Δικαίου της Θάλασσας του ΟΗΕ. Και, αντιστρόφως και πολύ περισσότερο, η Ελλάδα κατ' ουδένα τρόπο και υφ' οιονδήποτε εκδοχή αποδέχεται την προσφυγή σε διαιτησία και την συνακόλουθη εφαρμογή ρήτρας ευθυδικίας για κάθε ζήτημα που άπτεται, αμέσως ή εμμέσως, της *stricto sensu* Κυριαρχίας της. Σε ό,τι αφορά λοιπόν την Ελλάδα η *stricto sensu* Κυριαρχία της είναι «*άβατο*» για κάθε είδους δικαστική κρίση, από οποιοδήποτε διεθνές δικαστικό forum και αν προέρχεται. Και τούτο δεν συνιστά, κατ' ουδένα τρόπο, αυθαίρετη τοποθέτηση της Ελλάδας αλλά, όπως αντιθέτως, απλή εφαρμογή εν προκειμένω του Διεθνούς Δικαίου όπως τούτο ισχύει για κάθε κυρίαρχο Κράτος-Μέλος της Διεθνούς Κοινότητας.